

Ліна Костенко

(нар. 1930 р.)

② Законспекуйте життєпис Л. Костенко.

Ліна Костенко народилася 19 березня 1930 р. в м. Ржищеві Київської області в сім'ї вчителів.

Коли дівчинці виповнилося шість років, її родина переїхала до Києва. Тут вона закінчила школу, відвідувала літературну студію при журналі «Дніпро», 1946 р. виходять друком перші її вірші. Вступила до Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького (нині НПУ ім. М. Драгоманова), але потім покинула його й, витримавши великий конкурс, стала студенткою Московського літературного інституту ім. О. М. Горького. Це був єдиний у колишньому СРСР вищий навчальний заклад, у якому здобували освіту майбутні майстри художнього слова. У цьому закладі панували творча атмосфера й дух вільнодумства, що мало велике значення для молодої поетеси. Літературний інститут Л. Костенко закінчила на «відмінно». Відомий письменник Вс. Іванов дуже високо оцінив дипломну роботу випускниці — рукописну збірку «Проміння землі»: «Це дуже талановитий поет з великим майбутнім. Вірші Л. Костенко вражають своєю задушевністю, теплотою й дивовижною щирістю, яка розкриває душу людини без дріб'язкового копирсання, надривної, цинізму... Я від-

Л. Костенко.
1948 р.

Є. Ян
Пакльовський

чуваю, що її українські вірші досконалі». Під час навчання Л. Костенко познайомилася з польським письменником Є. Пакльовським — майбутнім чоловіком. У них народилася донька Оксана, яка вдалася у своїх талановитих батьків. Нині вона письменниця, культуролог, професор, доктор філологічних наук, лауреат Національної премії України імені Т. Шевченка (2010).

Через деякий час виходять друком збірки поезій Л. Костенко: «Проміня землі» (1957), «Вітрила» (1958), «Манри серця» (1961). Книжка «Зоряний інтеграл» (1962) так і не була надрукована, оскільки її не пропустила тодішня цензура. Після цього поезія Л. Костенко була заборонена, тож окремими книжками її твори не видавали майже сімнадцять років. Наступна збірка «Над берегами вічної ріки» вийшла друком 1977 р. Увесь цей час Л. Костенко писала «у шухляду». Щоправда, у діаспорі 1967 р. О. Зенкевич видав велику збірку «Поезії», до якої ввійшли найкращі твори мисткині, написані в цей період. Не дивно, що її поезія була заборонена, адже вона відкрито підтримувала засуджених до ув'язнення шістдесятників. Коли в 1965 р. розпочалися арешти інтелігенції, поетеса підписувала листи протесту, коли у Львові судили В. Чорновола та його друзів, була присутня на судовому процесі.

У 1979 р. виходить друком роман у віршах «Маруся Чурай», а в 1980 р. — збірка «Неповторність». За них Л. Костенко було присуджено Державну премію України імені Т. Шевченка (1987). Її ім'я повноцінно зазвучало в офіційній літературі лише наприкінці 1980-х років, коли розпався

СРСР. У цей час були опубліковані збірки «Сад нетанучих скульптур» (1987), «Бузиновий цар» (для дітей) і «Вибране» (1989). 1994 р. Л. Костенко було присуджено Премію Франческа Петрарки за книжку «Інкустації» (видана італійською мовою). 1999 р. виходить друком роман у віршах «Берестечко». 2010 р. був надрукований прозовий твір Л. Костенко — роман «Записки українського самашедшого», який вона презентувала в різних містах України.

Опрацювавши літературно-критичний матеріал про вірші Л. Костенко, виконайте завдання.

Лірика Л. Костенко. У поетичній творчості Л. Костенко переважають ознаки декількох стильових течій модернізму — елементи неокласицизму, неоромантизму й імпресіонізму. «Таке поєднання породжує, з одного боку, надзвичайно щире, сповідальне емоційність, ліризм; дивовижну звукову організацію, мелодику творів (як у вірші «Осінній день, осінній день, осінній!»); громадянсько-публіцистичний пафос, прагнення пробудити байдужі душі, достукатися до їхнього сумління й розуму; а з іншого — інтелектуалізм, філософську заглибленість у таїну буття; відстороненість від буденної метушні; увагу до досвіду історії, до здобутків світової культури; самодисципліну й силу духу; афористичність

вислову; відточену, вишукану, переважно традиційну форму творів; точність життєвих деталей у ліричних текстах», — зауважує літературознавець В. Пахаренко. Провідними в ліриці Л. Костенко є мотиви рідної землі, історичної пам'яті та духовності.

Цільне місце у творчості поетеси посідають роздуми над значенням слова й суттю поетичного мистецтва. Як іноді важко людині (а особливо митцю) знайти саме те слово й поставити його в те місце, щоб воно заграло свіжими барвами, тонко передало емоцію, адже, як стверджує ліричний герой вірша «**Страшні слова, коли вони мовчать...**», «...всі слова були уже чиїмись», а від вас або з вуст поета вони мають прозвучати ніби вперше.

«СТРАШНІ СЛОВА, КОЛИ ВОНИ МОВЧАТЬ...» (1977)

Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиїмись.

Хтось ними плакав, мучився, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди, і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!

Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія — це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Мільйони людей промовляли слова *кохання, люблю, мила, дорогий, зиронько...* Хтось робив це з болем, а хтось вкладав у них легкість і позитив, а ще хтось — байдужість. Тому ці прекрасні звертання й епітети можуть сприйматися як банальні й затерті частотністю вживання. Але творчий пошук і щирі почуття, укладені в слово, здатні посправжньому зворушити будь-кого: «*Поезія — це завжди неповторність, / якийсь безсмертний дотик до душі*». Провідний мотив вірша «*Страшні слова, коли вони мовчать...*» — значення слова в житті людини та у творчості митця. Образність у вірші досягається завдяки антонімам (*краса* та *потворність*), зокрема й контекстуальним: *асфальти* (міські дороги) і *спориші* (стежки в селі); персоніфікації («*слова... мовчать, причаїлись*»), повторам.

А. У поезії «*Страшні слова, коли вони мовчать...*» **НЕМАЄ**

- А персоніфікації
- Б оксиморонів
- В антонімів
- Г епітетів